

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 435)

Ἀναμφιβόλως, οὐχὶ χάριν εὐχαριστήσεως ἐνεφανίζετο οὗτος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μηδεμίαν αἰσθανόμενος εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἀνθρώπων· ἦτο πρόδηλον ὅτι ἐφοβείτο τὸν ἄνθρωπον, ὅτι ἐφευγε καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον βημάτων, ὅτι ἐκρύπτετο, καὶ ὅτι οἱ κατορθώσαντες νὰ τὸν ἰδοῦν ἀπὸ κοντά, αὐτοὶ ἦσαν ἀπλῶς τυχεροὶ ἄνθρωποι.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἦτο δήμαρχος τῆς Μαρεῖλ, ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ κωφεύη εἰς τὰς διαδοχόμενας φήμας καὶ νὰ μὴ ἀκούη πάντα τὰ λεγόμενα. Καθῆκον εἶχε νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐξαψὶν τῶν συνδημοτῶν, καὶ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς κατοίκους. Πρὸς τοῦτο λοιπὸν ἔρχει νὰ δοθῇ εἰς τὸν δῆμον μία ὁποιαδήποτε ἱκανοποίησις τῆς περιεργείας τὴν ὁποίαν δὲν ἀπῆτει μὲν, ἀλλ' οὕτως ἢ ἄλλως τὴν ἐπερίμενε. Ἐφ' ᾧ ἀπερασίσθη νὰ ἐξέλθωσι πολλοὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ δημάρχου εἰς κυνηγεσίαν, πρὸς καταδίωξιν τοῦ δασοβίου μέχρι τοῦ καταφυγίου του καὶ εἰ δυνατόν πρὸς συλλήψιν αὐτοῦ.

Τὸ μέρος τοῦ δάσου ὅπου περνοῦσε ταῖς μέραις του ὁ δασόβιος, ἀνῆκεν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ Μαρεῖλ, ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ δήμαρχος τοῦ δήμου τούτου πλέον παντὸς ἄλλου δημάρχου εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ αὐτὴν τὴν πρωτοβουλίαν. Ὁ ἴδιος λοιπὸν Ἰάκωβος Βαιγιάν ἐξέλεξε τριάκοντα ἄνδρας ὀπλισμένους διὰ τουφεκίων ὅπως συνοδεύσωσιν αὐτόν, καὶ ἄλλους πενήντα οἱ ὅποιοι ἔμελλον νὰ τὸν καταδιώξουν ἐντὸς τοῦ δάσου. Περὶ τὴν πρωίαν κυριακῆς τινὸς τὸ μικρὸν στράτευμα ἐξῆλθε τοῦ χωρίου, καὶ ἐν σιγῇ καὶ καλῇ τάξει διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος. Ἐκεῖ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἔδωκε τὰς διαταγὰς του, ὑπέδειξεν εἰς ἕνα ἕκαστον τὴν θέσιν του, καὶ διὰ τοῦ κατηγορηματικότερου τρόπου συνέστησεν ὅπως μηδεὶς πυροβολισμὸς βρισθῇ πρὶν διατάξῃ αὐτός.

— Γιατί, εἶπε, δὲ ξεύρουμε ἀκόμη ἂν καταδιώκωμεν ζῶον ἄνθρωπον· ἂν ἦνε ζῶον, δὲν ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε βλαβερόν, καθότι μέχρι τοῦδε οὐδεὶς παρεπονέθη ὅτι τὸν ἐβλάψεν· ἀλλ' ἂν ἦνε ἄνθρωπος, κἀνεὶς πτωχὸς τρελλὸς ὁ ὁποῖος πῆρε τὰ βουνα, καθὼς ἐγὼ εἶμαι διατεθειμένος νὰ πιστεύω, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐνοήσατέ με καλῶς, κύριοι, ἔστω καὶ ἂν ἐκακοποιῶμεν μόνον αὐτόν, θὰ ἦτο κακίστη πράξις, ὁ δὲ φόνος του θὰ ἦτο δολοφονία, διὰ νὰ μὴ εἶπω ἐγκλημα, τοῦ ὁποίου ὅλοι θέλομεν εἶσθαι συνέννοχοι. Τὸ δυστύχημα τοῦτο εἶνε δυνατόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἀποφύγωμεν.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἕκαστος μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν θέσιν, καὶ οἱ μέλλοντες νὰ τὸν καταδιώξουν πεντήκοντα ἰχνηλάται εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ δάσου. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ὅτε συνηντήθησαν εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος τῆς συνεντεύξεως, ἄλλο οὐδὲν εἶχον ἴδει ἐκτὸς ἀγρίων τινῶν ζῶων καὶ ἀγέλης μονιῶν, οὓς ἀφήκαν ἀνενοχλήτους, καθὸ τοῦ δημάρχου ἀπαγορεύσαντος αὐτοῖς πάντα πυροβολισμὸν καὶ τοῦ κυνηγίου ἄλλως τε ἀπηγορευμένου ὄντος.

Τῇ πέμπτῃ τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος ἐπανελήθη ἡ ἐκδρομὴ, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐν τούτοις ἀπερασίσθη ὅπως τὴν ἐπομένην Κυριακὴν κάμουν καὶ τρίτην ἀπόπειραν. Τὴν φορὰν

αὐτὴν πλείστοι ἄνδρες ἐκ τοῦ Βωκοῦρ, τῆς Χαρεσίλλης, τοῦ Βλαινοῦρ καὶ πολλῶν ἄλλων χωρίων συνηνώθησαν μετὰ τῶν Μαρεῖλητῶν καὶ ἔγιναν ὅλοι τριακόσιοι καὶ παραπάνω. Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἐπανέλαβε καὶ πάλιν ἐνώπιον ὄλων τὰς προτέρας συστάσεις του καὶ ἡ κυνηγεσία ἤρχισε τὴν ἐβδόμην περίπου ὥραν τῆς πρωίας. Ἐὰν καὶ τὴν τρίτην ταύτην ἡμέραν δὲν ἐπετύγχανον κρείσσον τι ἢ κατὰ τὰς δύο πρώτας, τότε παρητοῦντο τοῦ σχεδίου τοῦ νὰ συλλάβωσι τὸν δασόβιον, καθόσον δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη καὶ ἂν δὲν τοὺς ἐφευγεν ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν χώραν. Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν αἱ κραυγαὶ τῶν ἐκ τῶν ἰχνηλατῶν, ἐρχόμενοι μακρόθεν, ἀνῆγγελλαν ἀνακάλυψιν τινα· ἀλλ' ἦτον αὐτὸς ὁ δασόβιος ἡ διετέλου ἐπὶ τὰ ἰχνη του; Ἀδιάφορον ὄλων αἱ καρδίαι ἤρξαντο πάλλουσαι, καὶ ἕκαστος ἔπεινε τὸ οὖς, βυθίζων τὸ βλέμμα ἐντὸς τῶν λοχμῶν. Μετ' οὐ πολὺ, αἱ κραυγαὶ ἐπαναλαμβανόμεναι εἰς διάφορα σημεία ἐγίνοντο συχνότεραι καὶ ὄλονεν ἐπιπλησίαζον, οὐδεμία δὲ ὑπελείπετο ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἰχνηλάται ἐξήγαγον τὸν δασόβιον ἀπὸ λοχμῆς, καταδιώκοντες αὐτὸν καὶ ζητοῦντες νὰ τὸν περικυκλώσωσιν, ὡς εἶχον διαταχθῆναι τὸν ὠθήσωσι πρὸς τὸ κέντρον τοῦ ὑπὸ τῶν κυνηγῶν σχηματισθέντος μεγάλου κύκλου. Καὶ οἱ κυνηγοὶ εἶχον τὸ συνθήμα των, ἀπαξ δὲ δοθέντος τοῦ συνθήματος, ἐβάδιζαν πρὸς τὸ κέντρον σμικρύνοντες οὕτω τὸν κύκλον ἐφ' ὅσον προῦχώρου. Τῇ δεκάτῃ καὶ ἡμισείᾳ ὁ δασόβιος εἶχε περιορισθῆ ἐν διαστήματι μόλις τετρακοσίων τετραγωνικῶν μέτρων, πάντες δὲ τὸν ἐβλεπον μετὰ τῆς κυματιζούσης μακρᾶς κόμης του, πηδῶντα, εἴτα ἐξαφανιζόμενον ὑπὸ τὰ δένδρα, ἀναφανόμενον καὶ αὖθις, ὀρμῶντα καὶ πηδῶντα ἐκ νέου. Ὁ ἀτυχὴς κατέβαλλεν ἀπέλπιδας προσπάθειας ὅπως ὑπερπηδήσῃ τὸν ὄλονεν περισφίγγοντα αὐτὸν ἀνθρώπινον κύκλον. Ἐπὶ στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι ἔμελλε νὰ τοὺς διαφύγῃ, ὅτε χωρικός τις ἐκ τοῦ Βλαινοῦρ τὸν ἐσημάδευσε καὶ ἐπυροβόλησε, λησμονήσας πιθανῶς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ δημάρχου.

— Ταλαίπωρε! ἐφώναξεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν μετ' ὅλης τῆς ὀρμῆς τῶν πνευμόνων του, δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶναι ἄνθρωπος;

Ὁ ἄγριανθρωπος, καθότι βέβαιον ἦτο πλέον ὅτι ὁ δασόβιος ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φυλὴν, ἔκαμε μέγα πρὸς τὰ ὀπίσω πῆδημα καὶ εἴτα ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ρίζης δρυός. Κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη ὅτι ἡ σφαῖρα τὸν προσέβαλε καὶ τὸν ἐπλήγωσε θανασιμῶς, ἀλλ' ἔπειδὴ ὤρμησεν νὰ τοῦ χορηγήσῃ βοήθειαν, ἐκεῖνος σιχάθηκε ἐξαφνα, ὡς ὑπὸ ἐλατρίου τινὸς ὑποκινήθεις καὶ ἔρριψε περίξ αὐτοῦ τρομακτικὰ βλέμματα. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε προσβληθῆ, ἀλλ' ἡ βολὴ εἶχε διέλθει τόσον πλησίον τῆς κεφαλῆς του ὥστε ἀπέκοψε βόστρυχον ἐκ τῆς κόμης του. Ἀναμφιβόλως ὁ κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ καὶ ὁ παρά τὸ οὖς συριγμὸς τῆς σφαίρας τὸν ἐφόβισαν τόσον, ὥστε ἐκρύβη ὑπὸ τὸ δένδρον ἵν' ἀποφύγῃ θανάσιμον προσβολὴν, μὴ θέλων νὰ συλληφθῆ, καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἐνοῶν νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Ε'.

Η ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ὅπως τὸ στενοχωρημένον θηρίον, τὸ ὁποῖον ὀρθοῦται ἀπειλητικόν, ἀνθιστάμενον κατὰ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες μέλλουσι νὰ φονεύσωσι αὐτὸ, ὁ ἄγριος δὲν ἔβλεπε τὸν κίνδυνον. Εὐθὺς ἐξήγαγε κραυγὴν βραχνὴν, ἐξώρμησε καὶ ἀνεχώρησεν ὡς βέλος, ἐλπίζων ἀκόμη ὅτι θὰ εὑρίσκει διέξοδον, θὰ κατάρθου νὰ ὑπερβῇ τὸν περιστοιχίζοντα αὐτὸν ἀνθρώπινον φραγμὸν.

Ἐκ νέου ἄνθρωποι εὔρεθησαν ἀπέναντί του φράττοντες τὴν διόδον· ποιήσας ἀναστροφὴν ὤρμησε πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν,

ἀλλ' ἄλλοι ἄνθρωποι ἐνώπιόν του· δεκάκις ἐπανελάβε τὸ αὐτὸ τέχνασμα, πλὴν ἀνευ ἐπιτυχίας· πάντοτε εὕρισκετο ἀπέναντι ἀνθρώπων, ἐχθρῶν του, τοὺς ὁποίους ἐβλεπε πέραν αὐτοῦ φυλάττοντας πᾶσας τὰς ἐξόδους. Ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ.

Τότε μὲ φλέγοντας ὀφθαλμούς, μὲ βλέμμα πλήρες κεραυνῶν, ἐνίοτε ἐκπέμπων τρομερὸν κρότον, ἤρξατο νὰ στρέφῃται εἰς τὸ περικυκλωμένον διάστημα, πηδῶν, ὄρμῶν ὡς λέων μαυιῶδης ἐν τῷ σιδηρῷ αὐτοῦ κλωβῷ. Ἀλλὰ βλέπων ὅτι αἱ δυνάμεις του ἐξηντλοῦντο, τὰ δὲ μέλη του δὲν εἶχον τὴν αὐτὴν εὐκίνησιν, ἴστατο ἐνίοτε ὅπως ἀναπνεύσῃ.

Τὸ στῆθός του ἤσθμαινε, ὁ δὲ ἦχος τῆς ἀναπνοῆς του ὠμοιάζε πρὸς βουγμὸν, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του ἦσαν βίαιοι, ὀρμητικοί, καὶ ὁ ἰδρῶς περιέρρεε τὰς παρειάς του ὡς νὰ τὸν εἶχαν περιχύσει μὲ κᾶδον κρύου νεροῦ.

Ἡ κατάστασις τοῦ δυστυχοῦς ἦτο ὀδυνηρά, ἡ δὲ παράτασις τῆς ἀπληπισμένης ταύτης πάλης ἐνὸς ἀνθρώπου κατὰ τριακοσίων ἦτο ἀπανθρωπία. Ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν ὅστις συνησθάνθη τοῦτο, ὑπὸ οἴκτου βαθέως συγκινηθεὶς, ἔσπευσε νὰ διατάξῃ ὅπως ὡς τάχιστα συλλάβῃσιν αὐτόν.

Τότε ὁ δρομεὺς τῶν δασῶν, βλέπων τοὺς ἀνθρώπους προχωροῦντας κατ' αὐτοῦ καὶ περισφίγγοντας ἐγγύτατα αὐτόν, μαυιῶδης συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις του, διὰ τελευτέαν φορὰν ὅπως ἀποπειραθῆ νὰ διαρρήξῃ τὸ ἀνθρώπινον τεῖχος. Ἡ συμπλοκὴ ὑπῆρξε μαυιῶδης, ἦν παλίρροια σωμάτων μηχανομένων, κυρτουμένων, ἀνορθουμένων, κνημῶν τεταμένων, βραχιόνων συμπλεκόμενων, κεφαλῶν περιστρεφόμενων, περὶ κορμούς πιεζομένους. Δύο λεπτά ὁ ἀγὼν οὗτος μόλις διήρκεσε. Τέλος ὁ ἄγριος ἔμεινε μόνος ὀρθός, καταβαλὼν τοὺς ἐχθρούς του. Ἀλλ' οὗτοι ταχέως ἠγέρθησαν καὶ τριάκοντα ἄλλοι, μετὰ ταῦτα εἶκοσι, ἔπειτα δέκα, ἀκολούθως καὶ ἄλλοι συνηνώθησαν μετ' αὐτῶν. Ὁ ἄγριος ἴστατο ἐν τῷ μέσῳ ὀρθός, ἀκίνητος, μὲ βλέμμα κεραυνοδόλον, ἀπειλητικὸς· ἀλλ' οἱ δασεῖς βραχιόνες του ἐκρέμαντο ἀδρανεῖς· ἐφαίνετο πολὺ ἀποτεθαρρῦμμένος ὅτι καταλάμβανεν ὅτι ἡ περαιτέρω ἀντίστασις κατὰ τοῦ ὄγκου τῶν ἐχθρῶν του ἦτο ἀνωφελής. Ἐπειτα ἤσθμαινε τοῦ μεγίστου χαύνουσι εἰς τὰ μέλη του, καὶ τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας. Κατὰ τῆς βίας ματαία πᾶσα ἀντίστασις. Δὲν ἦννίε βεβαίως τοῦτο, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐνοήσῃ. Ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκ φόβου ἄρα γὰρ; Οὐχί· εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ παρετήρουν τὸν ἄγριον μετὰ τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει πάντοτε ὁ ἀνὴρ ὁ πράγματι ἀνώτερος κατὰ τὸν νοῦν καὶ τὴν ρώμην. Ἐκτὸς τούτου τὸν τοσοῦτῳ νέον καὶ ὠραῖον τοῦτον ἄγριον, τοῦ ὁποῖου τὸ σχῆμα ὠμοιάζε πρὸς τὸ τοῦ ἀρχαίου ἥρωος, ἐνυπῆρχε τι τὸ ὑπερήφανον, τὸ μεγαλοπρεπές, ὅπερ ἐνεποιεῖ αὐτοῖς μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἀντὶ καλύμματος εἶχε τὴν πυκνὴν καὶ μακρὰν κόμην του, ἣτις ἐξ ὀλοκλήρου ἐκάλυπτε τοὺς ὤμους τοῦ. Ἐπιχιτώνιον ἀνευ χειρῶν, δι' οὗ ἐβλεπέ τις τοὺς γυμνοὺς καὶ μυῶδεις βραχιόνάς του καὶ τὸ δασὺ στῆθος του, καὶ ἐν λείψανον περισκελίδος ἐκ βελούδου, τὸ ὁποῖον ἦτο πραγματικῶς εἶδος εὐρείας ζώνης, ἦν ἐξ ἐνστίχτου αἰδοῦς διετῆρει ἀναμφιβόλως, ἀπετέλουν τὸν ἱματισμὸν του. Τὸ ἐπιχιτώνιον καὶ ἡ περισκελὶς ἐφάρθησαν καὶ ἐσχίσθησαν πανταχόθεν· αἱ χειρῖδες τοῦ πρώτου καὶ τὸ κατώτερον μέρος τῆς περισκελίδος ἀπέμειναν εἰς τοὺς θάμνους. Ἐκ τῶν γυμνῶν κνημῶν του μέχρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν ἔρρεε τὸ αἷμα ἐξερχόμενον ἐκ τῶν ἀμυχῶν, ἃς εἶχε λάβει διερχόμενος διὰ θάμνων ἀκανθωδῶν. Παρετῆρει δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ μετὰ φρίκης· ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀγωνία του ἀντηνακλῶντο ἐπίσης ἐπὶ τοῦ κινουμένου προσώπου του. Εὐθὺς ἡ ἀμυδρὰ φλόξ τοῦ βλέμματός του ἐσβέσθη,

καὶ νευρικός τρόμος ἐκλόνισεν ὅλον τὸ σῶμά του. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε νῦν ὀδυνηρὰν τινα ἔκφρασιν. Τέλος δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ λυγμοὶ ἐξέφυγον ἐκ τοῦ στῆθους του.

— "ὦ! ὦ! ἀνέκραξαν πολλοί.

Καὶ οἱ ὀλιγώτερον εὐαίσθητοι βλέποντες κλαίοντα τὸν δυστυχῆ τοῦτον συνεκινουῦντο. Τῶντι δὲ εἰς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμοὺς αὐτοῦ ἐνυπῆρχε τι τὸ ἀλγεινόν, ὅπερ ἐπροκάλει τὴν συμπάθειαν.

Ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν πλησιάζας αὐτὸν ἠρώτησε διὰ φωνῆς γλυκαίας, συμπαθοῦς. Ὁ ἄγριος ἐν τῇ φωνῇ ταύτῃ, ἣτις δὲν τῷ ἐφάνη σκληρὰ καὶ ἀπειλητικὴ καὶ ἦχει εὐαρέστως εἰς τὰ ὦτά του, ὡς αἱ μελωδίαί τῶν πτηνῶν, ἃς ἤκουεν ἐντὸς τοῦ δάσους, ἀνεθαρρύνθη καὶ πορευτήρῃσεν τὸν γέροντα διὰ τῶν καθύγρων ὀφθαλμῶν του χωρὶς ν' ἀποκριθῆ. Ὅταν ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησίν του, ὁ ἄγριος ἠνέφριε τὸ στόμα, ἐκίνησε τὴν γλῶσσαν, πλὴν οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη ν' ἀρθρῶσῃ μόνον φθόγγου τινές, μετὰ δυσκολίας ἐξελθοῦσαι τοῦ λάρυγγος του, ἠκούσθησαν.

— Ἀνωφελὲς νὰ τὸν ἐρωτήσω περισσότερον, εἶπεν ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν, ὁ δυστυχὴς εἶνε ἀφρονος ἢ δὲν ἤξεύρει νὰ ὁμιλῇ.

Ἐπειτα λαβὼν τὸν βραχιόνά του, — Δὲν δύνασαι νὰ ζήσης οὕτω ἐντὸς τῶν δασῶν, εἶπεν, ὡς θηρίον μετὰ τῶν ἀγριοχοίρων καὶ λύκων· ἔλθε, παλληκάρι μου, ἔλθε μαζί μου.

Ὁ ἄγριος ἤρξατο καὶ πάλιν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τρέμῃ· ἀλλ' ὑποχωρήσας κατὰ τὸ φαινόμενον ἀφῆκε νὰ τὸν παραλάβῃσιν χωρὶς νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην ἀπόπειραν πρὸς ἀντίστασιν.

Τινὲς τῶν ἀνθρώπων προηγήθησαν, ἵνα ἀναγγείλωσιν εἰς Μαρέιλ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκστρατείας, ἐνῶ ἄλλοι ἐλάμβανον διαφόρους διευθύνσεις, σπεύδοντες νὰ πληροφορήσωσι τοὺς κατοικοῦς τῶν παρακειμένων δήμων περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ ἄγριου.

Πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρέιλ, ἀνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, ἐξῆλθον εἰς προὔπαντῃσιν τῶν κνηγῶν καὶ τῆς θήρας των. Τοιοῦτοτρόπως δὲ φρουρούμενος ὑπὸ πλήθους τατατομένου, κραυγάζοντος, βοῶντος, κροτοῦντος τὰς χεῖρας, παντοιοτρόπως ἐκδηλοῦντος τὴν χαρὰν καὶ εὐχαριστήσιν του, ὁ δρομεὺς τῶν δασῶν ὠδηγήθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν.

Ἡ Ἰωάννα εὕρισκετο ἀπὸ τινων μνηῶν ἐν Ἐπιναλ ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ, ἐν ᾧ εἶχεν εἰσαγάγει αὐτὴν ὁ θετὸς πατήρ της.

Ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου, ἡ ἐξαιρετὸς Αἰκατερίνη, ἀμέσως ἤρχισε νὰ περιποιῆται τὸν παράδοξον τοῦτον ξένον, ὃν ἔφερον ὁ σύζυγός της. Οὐδόλως ἐφρικίασεν εὐρεθεῖσα ἀπέναντι τοῦ παραδόξου καὶ φοβεροῦ τούτου ὄντος, τὸ ὁποῖον κατέστη ὁ τρόμος ὀλοκλήρου τῆς ἐπαρχίας. Καὶ διατί νὰ φοβηθῇ; Ὁ ἄγριος οὗτος δὲν ἦτο ἐπίφοβος, ἀπεναντίας δὲ διήγειρε τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν. Ἐπειτα δὲ παρετῆρει ὅτι ἦτο δειλὸς καὶ ὅτι, ἂν καὶ ἐφαίνετο ὀλιγῶ θαρρυντικός, ὑπῆρχεν εἰς τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς ἡ ἠδύτης, εἰς δὲ τὴν φυσιογνωμίαν του ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγαθότητος.

Βεβαίως ἐντὸς τῶν δασῶν διακίτωνος θὰ εἴπεινα πολὺ. Ἐπὶ τῆς τραπέζης λοιπὸν ἔθεσε σκευὴν διὰ τρεῖς· μετὰ ταῦτα λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἄγριον τὸν ἐτοποθέτησε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της. Ὁ αἰχμάλωτος ὑπήκουσε πάντοτε παθητικῶς· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν στυγνοί, εἰς δὲ τὸ βλέμμα του ὑπῆρχε βαθεῖά τις θλίψις. Ἡ Αἰκατερίνη προσέφερον εἰς αὐτόν ἀλληλοδιαδόχως βόειον κρέας, λαχανικὰ καὶ μίαν πτέρυγα ὄρνιθος· ἐξ εὐμενείας ἀκόμη τοῦ ἔκοψε τὸ κρέας εἰς μικρὰ τεμάχια, ὡς πρᾶττομεν διὰ τὰ παιδία· ἀλλὰ μά-

την ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν ἄγριον νὰ φάγη καὶ νὰ πῆ, ἐνθαρρύνουσα καὶ ζητοῦσα νὰ τὸν ἡμερώσῃ διὰ θωπευτικῶν λόγων· οὗτος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγγίσῃ κἀν' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐστρέφοντο ἀλληλοδιαδόχως πρὸς τὸ παράθυρον ἢ τὴν θύραν, ὅτε δὲ διητυθύνοντο ἐπὶ τοῦ Ἰακώβου Βαιγιᾶν καὶ τῆς Αἰκατερίνης, ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐξέφραζον ὀδυνηρῶς :

« Διατί μ' ἔφεραν ἐδῶ ; » Ἄ ! Ἐὰν θέλητε νὰ μοῦ κάμψετε καλὸν, δώσατέ μου ὀπίσω τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀφήσατέ με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ δάσος. »

Αἱ κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας καὶ τοῦ βλέμματός του παρίσταν τοσοῦτον ζωηρῶς τὰς σκέψεις του, ὥστε ὁ δήμαρχος καὶ ἡ σύζυγός του τὰς ἐνόησαν καὶ συνεκινήθησαν.

— Δυστυχῆς ! ἀνέκραξε στενάζουσα ἡ Αἰκατερίνη. Ἄπο τῆς στιγμῆς ταύτης, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν δραστηριότητά της, κατέστη σύννοος καὶ περιφροντικῆς. Ἐδοκίμασε καὶ πάλιν νὰ πείσῃ τὸν ἄγριον νὰ φάγη, φέρουσα τεμάχιον κρέατος εἰς τὸ στόμα του, ἀλλ' εἰς μάτην· οὗτος ἀπέστρεψεν ἀποτόμως τὸ πρόσωπόν του· τῷ παρουσίασε ποτήριον οἴνου, ἀλλὰ τὸ ἀπέκρουσε μετ' ἀηθίας. Εὐνόητον ὅτι εἶχε τὴν ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ ἐξ ἀσιτίας. Ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἠδυνήθη νὰ φάγη, ἐνῶ ὁ σύζυγός της, ἂν καὶ εἶχε μεγάλην ὄρεξιν, ἔφαγε χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἐνεκα τῆς μελαγχολίας ἣ ὅποια τὸν ἐπίεζεν. — Ἡ Αἰκατερίνη, ἀφοῦ διέμεινεν ὀλίγον εἰς τὸ μαγειρεῖόν της, ἐπανήλθεν. Ὁ Ἰακώβος ἐκάπνιζε μελαγχολικῶς τὴν λίπαν του. Ὁ ἄγριος, ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἑδρας του, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔκλαιε σιωπηλῶς.

Ἡ ἐξαιρετος γυνὴ προσβλέψασα αὐτὸν μετὰ οἴκτου ἐπανέλαβε καὶ πάλιν.

— Δυστυχῆς !

Ὁ Ἰακώβος Βαιγιᾶν τὴν ἐκύτταξε μετὰ προσοχῆς, ὥσει θέλων νὰ καταλάβῃ τὴν σκέψιν της.

— Μήπως τὸν συνέλαβον εὐκόλως ; ἠρώτησεν αὐτή.

— Ὅχι. Ἐπὶ δύο ὥρας ἀντεπάλαισε μετὰ θάρρους καὶ ἀπελπισίας. Ἐὰν δὲν εἴμεθα ἀρκετοὶ, βεβαίως θὰ κατῴρθωμε νὰ μᾶς φύγῃ. Ἄ ! ὁ δυστυχῆς ἠρωϊκᾶ ὑπερασπίσθη τὴν ἐλευθερίαν του !

— Ἰακώβε, αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὀλιγώτερον φοβεῖται τὰ θηρία ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

— Θὰ ἡμερώσῃ σιγὰ σιγὰ καὶ μὴ ἡμέρα θ' ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τὴν ἀφῆσαν διὰ τὸ συμφέρον του ἀπὸ φυλανθρωπιᾶν καὶ γιὰ νὰ ζήσῃ κ' αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος.

— Τὸ πτηνὸν ποῦ συλλαμβάνουν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὸ περιορίζουν εἰς τὸ κλουβί δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν αἰγμάλωσίαν του· γίνεταί θλιβερόν, χαῦνον, δὲν ἐγγίζει τὴν τροφὴν τὴν ὅποιαν τοῦ δίδουν, ἀρίνει νὰ μαδοῦν ἢ πτεροῦγές του καὶ ἀποθνήσκει.

Ὁ Ἰακώβος Βαιγιᾶν κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ.

— Τέλος πάντων, ἐпанέλαβεν ἡ Αἰκατερίνη μετὰ τινα σιωπῆν, τί θὰ τὸν κάμψῃ τὸν δυστυχῆ τοῦτον ;

— Θὰ τὸν παραδώσω εἰς τοὺς χωροφύλακας, διὰ νὰ τὸν φέρουν εἰς Ἐπιναλ.

— Ὅταν κακοῦργον, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη σχεδὸν ἐν ἀγανακτίσει.

— Τὸ καθῆκόν μου λέγει νὰ πράξω οὕτω.

— Ἐπειτα, τί θὰ τὸν κάμουν ἐκεῖ κάτω ;

— Ἄγνωθ.

— Θὰ τὸν κλείσουν στὸ φρενοκομεῖο ἢ στὴ φυλακῆ.

— Μπορεῖ.

— Ὅπου, καθὼς τὸ πτηνὸν, περὶ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου ὠμίλησα, θ' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης. Ἰακώβε, καλλίτερα νὰ τῷ

δώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν ἐν μέσῳ τῶν θηρίων τοῦ δάσους ἢ τὴν βραδείαν καὶ φοικαλέαν ἀγωνίαν μες' ἐστὴ φυλακῆ ἢ μες' τὸ φρενοκομεῖο.

— Ἴσως. Ἄλλὰ . . .

— Τί ;

• — Αὐτὸς ὁ ἄγριος εἶναι ἄνθρωπος· δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζῇ εἰς ἀγρίαν κατάστασιν ἐν μέσῳ χώρας πεπολιτισμένης. Δὲν εἶμαι βεβαία ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ πάντοτε ἐσεβάσθη τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ δὲν παραδέχομαι ὁ δυστυχῆς οὗτος νὰ ζῇ τόσον χρόνον μέσα σ' τὰ δάση· πρέπει ν' ἀποδοθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκει καὶ ὅπου πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν θέσιν του.

— Κύτταξέ τον Ἰακώβε, κύτταξέ τον.

— Βλέπω ὅτι εἶναι λυπημένος.

— Ἡ θλιψίς του εἶναι μεγάλη, Ἰακώβε, τὸ δάσος μὲ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ τῆς δροσιῆς του εἶναι ἡ κατοικία του· ὅταν τοῦ ἀφαιρέσωμεν αὐτὸ ποῦ ἀγαπᾷ, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὅποιαν τόσῳ καλῶς ὑπερησπίσθη καὶ τὸν ἐπαναφέρωμεν μετὰξὺ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους φεύγει καὶ φοβεῖται, διότι βεβαίως θὰ ὑπέφερε πολλὰ ἀπὸ αὐτούς, τότε τὸν θανατεύουμε.

— Σὲ ἐνοῶ, ἀγαπητῆ μοι σύζυγος, ἐπιθυμοῦμαι νὰ τῷ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν του ;

— Ναί, ἐπιθυμῶ.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, καὶ ἂν, ὡς θέλῃς νὰ πιστεύῃς, ἀποθάνῃ ἐξ ἀσιτίας, ἐγὼ ὀφείλω νὰ πράξω τὸ καθῆκόν μου.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔμεινε σιωπηλῆ, φαινομένη ὅτι ἐσκέπτετο. Πεισιμένη ὅτι δὲν θὰ κατῴρθου νὰ καταπεισῇ τὸν σύζυγόν της διέκοψε τὴν συζήτησιν.

— Ἐβάλα νερὸ ζεστὸ εἰς τὸν κάδον ἐξηκολούθησε· δὲν νομίζεις, Ἰακώβε, καλὸν νὰ λουστῇ ;

— Βεβαίως, ἀλλὰ δὲν θὰ θελήσῃ.

— Πρέπει τοῦλάχιστον νὰ πλύνωμεν τὰ πόδια του.

— Φέρε ὅτι χρειάζεται διὰ τὸ πλύσιμον τῶν ποδῶν, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὸν πλύνω. Ἄλλως τὸ σῶμά του, καθὼς βλέπω, εἶναι καθαρὸν· πρέπει νὰ ἐλουσθῇ πλειστάκις εἰς τὰ ρυάκια τοῦ δάσους· ἂν καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του εἶναι πολὺ μακραί, δὲν εἶναι ὅμως περιπεπλεγμέναι, τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει ὡσαύτως ὅτι φροντίζει νὰ κεντρίζηται κάθε ἡμέραν μὲ τὰ δάκτυλά του βεβαίως.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐξεληούσα ἐπανήλθε φέρουσα κάδον πλήρη χλιαροῦ ὕδατος, μετὰ σπόγγου· ἔπειτα πῆγε νὰ ζητήσῃ τεμαχίον σάπωνος τῆς Μασσαλίας καὶ χειρόμακτρα.

Ὁ ἄγριος, ὀλίγον ἐκπληκτικὸς, ἀφῆκε νὰ θέσωσι τοὺς πόδας ἐν τῷ ὕδατι, ὁ δὲ δήμαρχος γονατίσας ἤρχισε νὰ τοὺς πλύνῃ. Παρατήρησεν ὅτι οἱ πόδες μέχρι τῶν ἀστραγάλων, ἦσαν σκληροὶ ὡς κέρας, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν κνημῶν καὶ τῶν μηρῶν ἡ ἐπιδερμὶς εἶχε τὴν σκληρότητα σκύτους. Μετὰ τὸ πλύσιμον ὁ Ἰακώβος Βαιγιᾶν ἔχυσεν ἀμυγδαλόλαδο ἐπὶ τῆς χειρὸς του καὶ ἤρξατο ἐπιτρέβον τὰ μέλη τοῦ ἀγρίου, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀμυχῶν, αἵτινες εὐτυχῶς δὲν ἦσαν πολὺ βαθεῖαι.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Αἰκατερίνη ἐξέλεξε ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ συζύγου της περισκελίδα, ἐπιχιτῶνιον καινουργές καὶ ἔλαβεν ἐκ τίνος ἀμυγρίου χιτῶνα ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος.

Ἐπανελθούσα εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἰδοῦσα ὅτι ὁ Ἰακώβος Βαιγιᾶν εἶχε τελειώσει τὸ πλύσιμον τῶν ποδῶν,

— Πρέπει τώρα εἶπε καὶ νὰ τὸν ἐνδύσῃς.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἰακώβος.

— Δὲν εἶνε ὅλως διόλου ὑψηλὸς ὅσον σύ· ἀλλ' αὐτὸ μῶλις θὰ τὸν πάῃ. Ἄ ! λησιμόνησα καὶ ἓνα ζευγάρι ποδήματα.

— Κ' ένα ζευγάρι κάρτσες, προσέθεσεν ὁ δήμαρχος γελῶν.

— Πάγω νὰ τοῦ φέρω. Ἐνδυσέ τον γλίγωρα κ' ἔπειτα φώναξέ με.

Εἶπε καὶ ἔφυγεν.

Ἄγριος ὡς μηχανὴ κινουμένη, χωρὶς ν' ἀντισταθῆ, ἀφῆκε νὰ ἐκδύση αὐτὸν ἀπὸ τὰ ράκη καὶ νὰ τὸν ἐνδύση μὲ τὰ ἐνδύματά του ὁ δήμαρχος.

— Αἰκατερίνη, μπορεῖς ν' ἄρθης, ἀνεκράξεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν.

Πλησίον εὐρισκομένη ἐπανῆλθεν ἀμέσως.

Ὁ ἄγριος ἦτο τόσο γελῶσις ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ ἐνδυμασίᾳ καὶ ἐποίει τοιοῦτους μορφασμούς, ὥστε ἡ γυνὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα. Τῶντι δὲ μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῆ ἐνόμιζεν ἐντροπὴν βλέπων ὅτι ἦτο ἐνδεδυμένος σχεδὸν πολυτελῶς. Τὸ κομβίον τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμὸν του, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐκινεῖτο ὡς ἡ τοῦ σκύλου εἰς τὸν ὁποῖον πρῶτην φορὰν βάλ्लουον κρῖκον. Τέλος ἐννοῶν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποστῆ τὸ νέον τοῦτο μαρτύριον, ἔμεινεν ἐντελῶς ἀκίνητος, ὀρθός, μὴ τολμῶν πλέον ν' ἀνακινήσῃ οὔτε τὴν κεφαλὴν, οὔτε τὸ σῶμα, οὔτε τοὺς βραχίονας, οὔτε τὰς κνήμας του.

Ἡ Αἰκατερίνη τοῦ ἔνευσε νὰ καθήσῃ. Ἀφῆκε μακρὸν ἀναστεναγμὸν καὶ ἐκάθησε βαρέως ἐπὶ ἔδρας.

Τότε οἱ σύζυγοι ἐνέδυσαν τοὺς πόδας του μετὰ τὰ περιπόδια καὶ τὰ ὑποδήματα, σκυθρωπὸς δὲ οὗτος παρετήρησεν αὐτὰ ἐντὸς τῶν ὁποίων περιέκλειον τοὺς πόδας του. Οὐδέποτε πιθανῶς ἐποίησε χρῆσιν περιποδίων.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν εἶναι σχεδὸν παρουσιάσιμος.

— Μάλιστα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν φαίνεται εὐχαριστημένος· δὲν κινεῖται πλέον, στενοχωρεῖται· θὰ τὸν ἔπαιρνε κανένας γιὰ μούμιαν.

— Τί νὰ σὲ κάμῃ; Πρῶτην φορὰν ἔβαλε πουκάμισο· θὰ συνειθίσῃ. Ἄλλ' ἡ μεταμόρφωσις του δὲν εἶναι ἐντελής.

— Καὶ τί τοῦ λείπει ἀκόμη;

— Θέλω νὰ τοῦ κόψω τὰ μαλλιά του.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐκράυγασεν ἰσχυρῶς, νομίζουσα ὅτι ὁ σύζυγος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον κατ' αὐτὴν εἶναι κολόβωσις· ἄλλως αὐτὴ ἐκρινεν ὅτι ἦτο καλλίτερον μὲ τὴν μακρὰν κόμην, ἥτις ἐπιπτε μέχρι τῶν ὠμων του.

Ἡ Ἰάκωβος Βαιγιάν δὲν ἐπέμενε, τοιουτοτρόπως δὲ ὁ δρομεὺς τῶν δασῶν, ἕνεκα τῆς καλῆς Αἰκατερίνης, διετήρησε τὴν μακρὰν κόμην του.

ΣΤ'.

ΚΑΛΗ Ἡ ΚΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ἔχων νὰ ἴδῃ κάποιον ἕκ τοῦ δήμου, ἐξῆλθεν. Ὁ ἄγριος βλέπων τὴν θύραν ἀνοιγομένην, ἔκαμιν ἀπότομον κίνησιν, ὥσει προὔτιθετο νὰ ἐρμύση ἐκτὸς τοῦ ἐστιατορίου, νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν, ἀλλ' ἡ θύρα εἶχεν ἐπανακλεισθῆ, καὶ ἀφοῦ ἔρριψε παρετεταμένον βλέμμα ἐκ τοῦ παραθύρου κατέπεσε καὶ αὐθις ἀκίνητος.

Ἡ Αἰκατερίνη εἶχε λάθει βιβλίον τι καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι τοῦ ἀγρίου, ἀλλ' ἀπερροφημένη οὕσα ὑπὸ παντοειδῶν σκέψεων συγκρουομένων θορυβωδῶς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της, οὐδόλως ἀνεγίνωσκε καὶ τὸ βιβλίον ἔμενεν ἐπὶ τῶν γονάτων της ἀνοικτὸν πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν σελίδα. Καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ ξένου της βλέμμα περιπαθεῖς, ἐν ᾧ ἠδύνατό τις νὰ ανακαλύψῃ τὸ αἶσθημα τῆς συμπαθείας, ἀκούουσα συνάμα θόρυβον συγκεχυμένων φωνῶν ἐξωθεν προερχομένων, καθότι ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ ἀτυχῆς οὗτος εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸν οἶκόν της, διαρκῶς ὑπῆρχε πρὸ αὐτοῦ συναθροίσεις ἀνδρῶν ἢ

γυναικῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἐφωνασκουν τὰ παιδία. Ὁ ἄγριος ἐφαίνετο μηδὲν ἀκούων καὶ ἀναίσθητος εἰς πάντα, ἔχων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἦτον οἰνοὶ γαλθανισμένος.

Μία ὥρα παρήλθεν οὕτω, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ Αἰκατερίνη δις ἢ τρίς ἠγέρθη καὶ ἠμιάνοιζε τὰ παραπετάσματα ἵνα ἴδῃ τὰ ἐν τῇ ἑδῶ συμβαίνοντα, τῆς πρὸ τοῦ οἴκου της συναθροίσεως πολὺ ἐνοχλοῦσης αὐτὴν. Διὰ τὴν οἱ ἄνδρες οὗτοι δὲν ἐπανήρχοντο εἰς τὰς οἰκίας των; Καὶ ἔπειτα αἱ γυναῖκες... δὲν εἶχον οἰκογένειαν νὰ ἐπιμεληθῶσι, δὲν εἶχον νὰ προπαρασκευάσωσι τὸν ἑσπερινὸν δεῖπνον; Ταῦτα διαλογιζομένη, ἡ Αἰκατερίνη ἦτο παραγμένη, ἀνήσυχος, θορυβημένη· εἶχε συλλάβει σχεδὸν τι καὶ ἐπεζήτει τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ μέσον.

Αἴφνης ὁ δασόβιος ἐβρυχήθη ὡς συνειθίζε καὶ ἐξῆλθε τῆς ἀκινήσιος του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του αἰφνιδίως ἐπανάβησαν τὴν προτέραν λάμψιν των, τὸ δὲ βλοσυρὸν βλέμμα του ἐγένετο ἄγριον, ἀλλ' ἦτο πάντοτε τεθλιμμένον καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐξεδήλου μεγάλην ἀγωνίαν, μετὰ προφανοῦς δυσθυμίας ταρασσόμενος ἐν τῇ ἔδρᾳ του. Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπήδα αἰφνιδίως, ἠνώρθου τὴν κεφαλὴν, ἔστρεφε τοὺς μεγάλους τοῦ ὀφθαλμοῦς διὰ τρέμακτικοῦ τρόπου, ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου βλέμμα ταχὺ, εἶτα δὲ προβάλλων τὸν λαιμὸν καὶ τείνων τὸ οὖς ἐφαίνετο ἀκούων ὥσει εἶχεν ἀκούσει μακρόθεν πρόσωπον τινα. Ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντων τοὺς τῆς Αἰκατερίνης, ἡ φυσιογνωμία μετέβαλλε πάραυτα ἔκφρασιν, ἡ φλόξ τοῦ βλέμματός του ἐσθένετο καὶ τὴν προσέβλεπε φαινόμενος ὅτι ἀπύθνετο πρὸς αὐτὴν παράκλησιν τινα· εἶτα ἔσειε τὴν κεφαλὴν ἢν κατέρριπτεν ἐπὶ τοῦ στήθους του ἐκβάλλων βαθὺν στεναγμὸν.

— Πόσον καλῶς τὸν ἐνοῶ, ἐσκέπτετο· ὦ! ἤξεύρω τί ζητεῖ παρ' ἐμοῦ. Ἄν εἶχον... ἀλλ' ὄχι, δὲν ἐπῆλθεν ἐτι ἡ στιγμή. Μὰ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ φύγουν λοιπὸν; Τί περιμένουν; Τί θέλουν; Μήπως σκέπτονται νὰ περάσουν τὴν νύκτα ἐδῶ καὶ νὰ μείνουν ἕως αὔριον;

Ἦκουσε ν' ἀνοίγωσι καὶ νὰ κλείωσι τὴν ἐξώθυραν, εἶτα δὲ νὰ βαδίζωσιν εἰς τὸν κήπον.

— Ἐπανέρχεται, ἐψυθύρισεν, ἀκόμη εἶνε πολὺ ἐνωρίς, ἐνῶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι μόλις τὴν νύκτα θὰ ἐπανάβη.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ διαδρόμου καὶ σχεδὸν πάραυτα ἐκτύπησαν τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ἐκτύπων, συνεπῶς λοιπὸν δὲν ἦτο ὁ Ἰάκωβος ὅστις ἐπανήρχετο.

— Ἀνοίξατε, εἶπε.

Νέον τι καὶ ὠραῖον παιδίον δεκαπέντε καὶ ἡμίσεως ἐτῶν εἰσήλθεν. Ἡ Αἰκατερίνη ὠχρίασε.

— Καλὴ σπέρα, νονά μου, εἶπε τὸ νεαρὸν παιδίον.

Ἦτον ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν. Ἡ Αἰκατερίνη ἠγέρθη.

— Εἶσαι πολὺ ἐξυπνος διὰ νὰ ἔλθης νὰ μὲ ἴδῃς ἀπόψε, τῷ εἶπε φιλήσασα αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον.

— Ὁ νωνός μου δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τῆς ὀκτῶ καὶ διὰ τοῦτο μ' ἔστειλε νὰ σὰς κάμω συτροφιά.

— Καλῶς ἦλθες, Ἰάκωβε.

Πρὸ ἡμισείας ὥρας θὰ ἦμην ἐδῶ πλησίον σας, νονά μου, ἀλλ' ἔσταμάτησα εἰς τὸν δρόμον, ἐμπρὸς εἰς τὴν οἰκίαν σας, διὰ νὰκούσω τί λέγει ὁ κόσμος.

— Λοιπὸν τί λέγουν;

— Ὡ! πολλὰ πράγματα λένε, ὅλο γι' αὐτὸν τὸν ἄγριον ἄνθρωπον. Ἄν τολμούσαν, θὰ ἔμπαιναν ὅλοι ἐδῶ μέσα.

(Ἔτεται συνέχεια.)